

Full diocesà

23 d'agost del 2015

El conjunt de la Tossa de Montbui

Al final de la serralada de Miralles-Queralt es troba el conjunt pre-romànic de la Tossa de Montbui, dels segles X-XI. Consta de l'ermita de Santa Maria de Gràcia i de la torre de defensa i està situat en un paratge privilegiat, a 626 metres sobre el nivell del mar, des d'on s'albira una magnífica vista. L'església de Santa Maria de la Tossa, del segle X, és un dels conjunts alt-medievals més interessants de Catalunya. La seva història es remunta a l'any 987, quan el bisbe Froià, al mateix temps que erigia la torre del castell, va construir-hi al costat una sòlida església.

Després d'uns anys d'abandonament a causa d'una forta secada a la zona, el bisbe Oliba va cedir les terres, amb

l'obligació de repoblament, a Guillem de Mediona, el qual reprèn les obres de l'església i el castell. Va ser consagrada l'any 1032 pel bisbe Oliba, impulsor del procés de repoblació de la comarca.

Propera a l'església es troba una torre rectangular d'angles arrodonits, del segle X, que formava part d'un sistema defensiu més extens, un castell termenat que comprenia tot el cim de la muntanya. Aquesta fortificació es correspon a la medieval línia fronterera que seguia el carener de la serra de Queralt.

Pertany al terme de Santa Margarida de Montbui (Anoia) i al llarg de l'any s'hi fan diverses celebracions: la Candelera, l'Aplec del Roser, la vetlla de Pentecosta...

«Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna»

Diumenge XXI durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre de Josuè

En aquells dies, Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Eufrat o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meva família hem decidit d'adorar el Senyor.» El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà pertot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.»

(24,1-2a.15-17.18b)

Salm responsorial

Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.

(Salm 33)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits. I vosaltres, marits, estimeu les vostres esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'ha rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula, i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix. També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu cos. Per dir-ho amb paraules de l'Esriptura: «Per això l'home deixa

el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola família.» És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

(5,21-32)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! Qui és capaç d'entendre'l?» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «Us escandalitza això que us he dit? Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'Esperit és el qui dóna la vida. La carn no serveix de res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen.» Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de traïr. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do.» Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.»

(6,60-69)

«El qui estima la seva esposa és com si s'estimés ell mateix»

Qui ha trobat Crist, ho ha trobat tot

Joan Mir i Tubau, prev.

Avui llegim el final del discurs del pa de vida del capítol 6 de l'evangeli de sant Joan. El resultat és decebedor. Ara ja no són els jueus que es queixen, sinó els seguidors de Jesús: «Aquest llenguatge és molt difícil! Qui és capaç d'entendre'l?» Apareix de nou el problema de la manca de fe. Jesús insisteix que la fe és un do de Déu. Però no hi ha res a fer, quan es topa amb cors endurits: «Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell.» A aquests seguidors de Jesús els passa el mateix que ens pot passar a nosaltres: quan no hi ha prou fe: qualsevol dificultat s'amplifica i esdevé una bona excusa per a plegar.

La decepció de Jesús toca el cor de Pere i d'aquest cor en surt una excel·lent professió de fe, feta en nom dels dotze apòstols: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna...» Pere creu. Pere pren partit a favor de Jesús, com el poble d'Israel pren partit a favor de Déu quan Josuè el posa a prova (lectura primera).

De nosaltres s'espera que creguem, que prenguem partit lliurement a favor de Jesús, que sapiguem veure que només en Crist hi ha la «Vida», amb majúscula. Aquesta decisió ha de ser incondicional i té com a conseqüència la transformació radical de la nostra vida. Els sants n'han fet l'experiència: «Qui ha trobat Jesucrist ha trobat el més gran tresor. La resta no és res... Ha trobat la saviesa, la llum, la vida, la pau, la joia, la felicitat sobre la terra i en el cel, el fonament sòlid sobre el qual poder edificar, el perdó, la gràcia. Ho ha trobat tot...» (P. Antoine Chevrier, 1826-1879).

La imatge

La comunió dels Apòstols (1473-75). Justus Van Gent. Galleria Nazionale delle Marche (Urbino).

Després del discurs del pa de vida molts abandonaren Jesús perquè trobaren que el seu llenguatge era difícil d'entendre. Jesús demana als dotze: «Vosaltres també em voleu deixar?» Pere li respongué: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna.» Això es va repetint al llarg de la història. Podem fer nostra la resposta de Pere que accepta el misteri.

Agenda

Lit. hores: Setmana I

24 dilluns

—Sant Bartomeu, apòstol
—Santa Àurea, màrtir (*250)
Apocalipsi 21,9b-14 / Salm 144 / Joan 1,45-51

25 dimarts

—St. Josep de Calassanç (1557-1648)
—Sant Lluís de França, rei (1214-1270)
—Sant Genís, màrtir (*308)
1 Tesalonicencs 2,1-8 / Salm 138 / Mateu 23,23-26

26 dimecres

—Santa Teresa de Jesús Jornet, verge (1843-1897)
1 Tesalonicencs 2,9-13 / Salm 138 / Mateu 23,27-32

27 dijous

—Santa Mònica (331-387)
1 Tesalonicencs 3,7-13 / Salm 89 / Mateu 24,42-51

28 divendres

—Sant Agustí, bisbe (354-430)
1 Tesalonicencs 4,1-8 / Salm 96 / Mateu 25,1-13

29 dissabte

—Martiri de sant Joan Baptista
—Sant Adelf bisbe
1 Tesalonicencs 4,9-11 / Salm 97 / Marc 6,17-29

30 diumenge XXII de durant l'any / Cicle B

—Sant Aduacte, màrtir (s.IV)
—Santa Joana Jugan, religiosa
Deuteronomi 4,1-2.6-8 / Salm 14 / Jaume 1,17-18.21b-22.27 / Marc 7,1-8.14-15.21-23

Glossa

Lliçons d'evangelització en els Fets dels Apòstols (II)

Romà Casanova, bisbe de Vic

En els Fets dels Apòstols trobem dos exemples de l'actitud pròpia del deixeble missioner de Crist: els relats del diaca Felip, en el trobament i diàleg amb l'eunuc etiòp (8,26-40), i el de Pau i Timoteu en la conversió de Lídia (16,11-15). En el primer apareix un personatge que ens parla de la presència de la fe jueva a Etiòpia, un eunuc que era funcionari i administrador de la reina d'Etiòpia. És l'Esperit Sant el qui empeny Felip a aconseguir pel camí el qui estava en recerca, i es fa trobadís i li explica el sentit d'un text d'Isaïes, que parla, com tota l'Escriptura, de Jesús. El fruit és clar: en el cor de l'eunuc neix la fe en Crist i el seu desig de participar de la seva vida, demanant el baptisme.

És també de gran bellesa el relat de la conversió de Lídia, la primera persona del continent europeu convertida a la fe en Jesús. Pau i Timoteu estan en el segon viatge missioner. Portats per l'Esperit arriben a Macedònia, en l'actual Grècia. I la primera ciutat on es fan presents és Filipis. En el nom d'aquesta ciutat es perpetuava el record del pare d'Alexandre el Gran. Era una colònia romana, en la qual Pau, ciutadà romà, podia actuar amb la llibertat dels seus ciutadans. Com sempre, Pau comença primer acostant-se als jueus en la sinagoga, però el

fruit de conversió no és dóna. Llavors Pau i Bernabé van al lloc on ells intueixen que es podien reunir les persones amb sentit religiós: *Fora de les portes de la ciutat, cap a la vora del riu* (8,13). Allí es van asseure i es van posar a conversar amb unes dones que s'hi havia reunit. D'aquell parar-se tranquil·lament i conversar amb la força de la gràcia de Déu, neix el fruit de la conversió d'aquella dona venedora de porpra; però no solament ella, sinó, amb ella, tota la seva família.

L'evangelització ens demana sortir al trobament de les persones. No podem restar amb l'actitud passiva i orgullosa de pensar que ja vindran quan de debò en tinguin necessitat. Si som capaços de sortir trobarem persones en recerca, amb set de més i més veritat. El testimoni que espera el Senyor de nosaltres no és pas el d'uns especialistes, sinó el d'un cor que veu, com el bon samarità; el testimoni de Crist amb la paraula i la vida. En el nostre món hi ha moltes paraules i poca paraula. Hi ha fam i set d'aquella paraula que perdura sempre, aquella paraula que mai no es desdii, aquella paraula que mai no traeix. Moltes persones esperen la paraula dels cristians que els porti a Jesús, en qui tenim l'amor que no mor mai.

